

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/16/2020
Identifikačné číslo spisu:	4113213366
Dátum vydania rozhodnutia:	29.07.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:4113213366.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu V. C., bývajúceho v N., A. R. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Jozefom Holíčom, advokátom v Bernolákove, Poľovnícka 4, proti žalovanej Giesecke+Devrient Mobile Security Slovakia, s.r.o., so sídlom v Nitre, Dolné Hony 727/11, IČO: 35 947 705, zastúpenej HULE | BACHMAYR-HEYDA | NORDBERG, s. r. o., advokátskou kanceláriou so sídlom v Bratislave, Ventúrska 8, IČO: 36 859 761, o zaplatenie odstupného, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 9 C 259/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 31. januára 2019 sp. zn. 7 Co 431/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 11. mája 2017 č. k. 9 C 259/2013-181 zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 4.764,58 eur a 9 % úroku z omeškania zo sumy 6.039,20 eur od 1. marca 2012 a vo zvyšku žalobu zamietol; žalovanej priznal právo na plnú náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 17 ods. 1, § 36, 76 ods. 1, 2, 3, § 77 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“) uviedol, že predmetný nárok si žalobca uplatňoval z titulu odstupného vo výške 10-násobku priemerného mesačného zárobku, ako zamestnancovi, s ktorým zamestnávateľ skončil pracovný pomer z dôvodu choroby z povolania v zmysle § 76 ods. 2 Zákonníka práce a čl. 4.1 bod 6 pracovného poriadku vydaného žalovanou. Ako súd prvej inštancie ďalej na základe vykonaného dokazovania uviedol, skončenie pracovného pomeru dohodou medzi žalobcom a žalovanou bolo platné a nárok žalobcu na odstupné v zmysle § 76 ods. 2 Zákonníka práce (v znení účinnom k 21. júlu 2011) nebol daný vzhľadom na obsah dohody o skončení pracovného pomeru, v ktorej nie je uvedený žiadny dôvod skončenia a z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by dôvodom skončenia pracovného pomeru žalobcu bola choroba z povolania alebo ohrozenie touto chorobou. Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané, že kolektívna zmluva nebola uzavretá a pracovný poriadok v zmysle bodu 4, 4.1 ods. 6, od ktorého žalobca odvíjal nárok na 10-mesačné odstupné, nie je normatívnym predpisom, ktorý by

mohol nad rámec zákona nielen priznávať, ale aj obmedzovať práva a povinnosti zamestnancov a konštatoval, že takýmto normatívnym predpisom so silou zákona by bola len kolektívna zmluva, ktorá však preukázateľne u žalovanej v danom období nebola uzavretá. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu na zaplatenie odstupného nie je daný a doplnil, že v pracovnom poriadku sa síce uvádza, že zamestnanec má nárok na 10-mesačné odstupné z dôvodu choroby z povolania, čo však nebolo u žalobcu preukázané. Záverom súd prvej inštancie zdôraznil, že u žalobcu nebola preukázateľne ku dňu skončenia pracovného pomeru dohodou zistená choroba z povolania, nakoľko bola konštatovaná príslušným orgánom až v roku 2012, čo je po skončení pracovného pomeru. Konanie v časti zastavil podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) z dôvodu späťvzatia časti žaloby žalobcom. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 31. januára 2019 sp. zn. 7 Co 431/2017 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil; rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 76 ods. 2 Zákonníka práce a čl. 4.1 bod 6 pracovného poriadku žalovanej sa nestotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie ohľadne nezáväznosti pracovného poriadku pre zamestnávateľa a zamestnanca v nárokoch zamestnanca pri skončení pracovného pomeru dohodou, a to aj z dôvodu, že predmetná úprava nároku zamestnanca uvedená v čl. 4.1 bodu 6 pracovného poriadku žalovanej bola nakoniec totožná so zákonnou úpravou v § 76 ods. 2 Zákonníka práce účinného v čase skončenia pracovného pomeru žalobcu. Ako odvolací súd ďalej uviedol, nárok na odstupné tak, ako je pojatý v Zákonníku práce, sa viaže na skončenie pracovného pomeru, kedy v zákonom ustanovených prípadoch má zamestnanec pri skončení pracovného pomeru či už dohodou alebo výpoveďou nárok na odstupné a jeho výška je pritom determinovaná dôvodom, pre ktorý bol pracovný pomer skončený, keď iba v prípade v zákone kvalifikovaných dôvodov, má zamestnanec nárok na odstupné. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že na rozdiel od výpovede, ktorá je jednostranným právnym úkonom, dohoda o skončení pracovného pomeru je dvojstranným právnym úkonom, ktorým na základe zhodného a slobodného prejavu vôle zamestnanca a zamestnávateľa dochádza ku skončeniu pracovného pomeru k určitému dňu, pričom takto prejavovaná vôľa sa dotýka aj dôvodu skončenia pracovného pomeru, pokiaľ ho zmluvné strany v právnom úkone vymedzili. Odvolací súd ďalej konštatoval, že v Dohode o skončení pracovného pomeru z 21. júla 2011 je uvedené, že „dôvodom skončenia pracovného pomeru zamestnanca nie sú organizačné zmeny u zamestnávateľa podľa § 63 ods. 1 písm. a/ a b/ Zákonníka práce, ani dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce a zamestnanec nepožaduje uvedenie dôvodov skončenia pracovného pomeru v tejto dohode“. Odvolací súd mal preto za preukázané, že dôvod skončenia pracovného pomeru na základe vôle oboch strán uvedený nebol, ale dôvody boli vymedzené negatívne a konkretizovali, čo nie je dôvodom skončenia pracovného pomeru. Ďalej mal odvolací súd za preukázané, že u žalobcu síce bola zistená choroba z povolania, ktorá vznikla počas trvania pracovného pomeru u žalovanej, avšak priznaná v zmysle hlásenia choroby z povolania bola až 31. januára 2012, pričom však skutočnosť, že zdravotné problémy, ktoré mal žalobca v čase skončenia pracovného pomeru, budú kvalifikované ako choroba z povolania, nebolo však stranám dohody v čase uzavretia predmetného právneho úkonu - dohody o skončení pracovného pomeru, známe, nakoľko v čase skončenia pracovného pomeru disponovali len prepúšťacou správou z 24. júna 2011, kde ešte nebola uvedená choroba z povolania, ale iba diagnóza (medzi inými aj bronchiálna astma) a odporúčanie, že pre žalobcu nie je vhodná práca v expozícii ofenzívnym alergénom, dráždivým látkam a prachu, v nevyrovnaných klimatických podmienkach, s preťažovaním chrbtice. Práve na základe uvedeného bola potom žalobcovi ponúknutá práca v inom pracovnom prostredí, ktorú neprijal. Napriek podozreniu žalobcu, že zrejme trpí chorobou z povolania, žalobca so žalovanou dobrovoľne uzavrel dohodu o skončení pracovného pomeru, v ktorej nie je uvedený žiadny dôvod skončenia jeho pracovného pomeru. Odvolací súd preto uzavrel, že nárok na zaplatenie odstupného vo výške 10-násobku priemerného platu pri skončení pracovného pomeru dohodou, nespôsobuje samotná existencia choroby z povolania (ktorá v zásade nie je sporná), ale dôvod skončenia pracovného pomeru, určený zhodným prejavom vôle oboch účastníkov právneho úkonu a v danom spore nemožno konštatovať, že pracovný pomer na základe dohody účastníkov skončil z dôvodu, že zamestnanec nesmie vykonávať prácu pre chorobu z povolania a žalobcovi preto ako zamestnancovi nevznikol nárok na zaplatenie 10-násobku jeho mesačného zárobku

z titulu odstúpného, čo však nevyklučuje nároky zamestnanca, ktoré mu patria v súvislosti so zodpovednosťou zamestnávateľa za škodu pri chorobe z povolania. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.) a zároveň napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.). Ako dovolateľ zdôraznil, odvolací súd rozhodol o jeho odvolaní bez nariadenia pojednávania, čím porušil právo na rovnosť strán a rovnosť zbraní v rozpore so zásadou nestrannosti a nezávislosti súdu. Podľa dovolateľa, odvolací súd nesprávne posúdil právnu otázku jeho nároku na odstúpné podľa § 76 ods. 2 Zákonníka práce a navrhol vyriešenie právnych otázok a/ „či negatívne uvedené dôvody v dohode o skončení pracovného pomeru, ktoré nežiadal uviesť zamestnanec, s poukazom na § 60 ods. 2 Zákonníka práce v čase skončenia pracovného pomeru, sú obchádzaním zákona?“, b/ „či zamestnancovi patrí odstúpné pre ohrozenie chorobou z povolania v zmysle čl. 4 bodu 1 ods. 6 pracovného poriadku zamestnávateľa?“. Potrebu vyriešenia uvedených právnych otázok zdôvodnil tým, že podľa žalobcu nárok na priznanie na zaplatenie odstúpného vo výške 10-násobku priemerného platu pri skončení pracovného pomeru dohodou vzniká už samotnou existenciou choroby z povolania u zamestnanca. V ďalšom dovolateľ rozoberal skutkový a právny rozbor sporu a navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a priznať žalobcovi žalovaný nárok.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu zdôraznila, že skončenie pracovného pomeru so žalobcom bolo bez uvedenia dôvodov odôvodňujúcich priznanie nároku na odstúpné v zmysle § 76 ods. 2 Zákonníka práce, resp. v zmysle čl. 4 bodu 1 ods. 6 pracovného poriadku žalovanej ako zamestnávateľa, pričom bola zároveň toho názoru, že v spore nedošlo k vade podľa § 420 písm. f/ C.s.p. Z uvedených dôvodov navrhla dovolanie žalobcu odmietnuť, prípadne zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) účastník zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.). Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

7. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe

dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalobca vyvodzujúc svoje dovolanie z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietal nenariadenie pojednávania pred odvolacím súdom.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. Realizácia procesného oprávnenia strany sporu (účastníka konania) byť prítomnou na pojednávaní neprichádza do úvahy vtedy, keď súd v súlade so zákonom koná a rozhoduje bez nariadenia pojednávania.

16. Podľa § 385 ods. 1 C.s.p. na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

17. V danom prípade: a/ odvolací súd nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie na zistenie skutočného stavu veci, b/ nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Procesné strany boli pritom riadne upovedomené o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.). Dovolací súd zdôrazňuje, že vo vzťahu k žalobcovi nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, nakoľko odvolací súd mal z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie skutkový stav náležite zistený. Neopodstatnená je preto námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

18. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací

súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jeho patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

19. Podľa názoru žalobcu je jeho dovolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., ohľadne nesprávneho právneho posúdenia otázky jeho nároku na odstupné podľa § 76 ods. 2 Zákonníka práce a navrhol vyriešenie právnych otázok a/ „či negatívne uvedené dôvody v dohode o skončení pracovného pomeru, ktoré nežiadal uviesť zamestnanec, s poukazom na § 60 ods. 2 Zákonníka práce v čase skončenia pracovného pomeru, sú obchádzaním zákona?“, b/ „či zamestnancovi patrí odstupné pre ohrozenie chorobou z povolenia v zmysle čl. 4 bodu 1 ods. 6 pracovného poriadku zamestnávateľa?“.

20. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. predpokladá, že právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 C.s.p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a nálezite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

21. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C.s.p. (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v C.s.p., podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

22. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

23. Ešte pred posúdením samotného „vyriešenia právnej otázky“ (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 C.s.p.); skutková okolnosť (t.j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 C.s.p. je irelevantná.

24. Dovolateľom zadefinované právne otázky (v bode 19. tohto uznesenia) sa týkajú jeho nároku na odstupné podľa § 76 ods. 2 Zákonníka práce vo výške 10-násobku priemerného platu pri skončení pracovného pomeru. Dovolací súd vo vzťahu k dovolateľom označeným právnym otázkam konštatuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od ich vyriešenia. Žiaden zo súdov nižšej inštancie vo

svojom rozhodnutí neriešil obchádzanie zákona (Zákonníka práce) negatívnym uvedením dôvodov, resp. žiadnym uvedením dôvodov v dohode o skončení pracovného pomeru, ani zároveň neriešil existenciu nároku zamestnanca na odstupné pre ohrozenie chorobou z povolania v zmysle čl. 4 bodu 1 ods. 6 pracovného poriadku zamestnávateľa. V danom prípade na základe vykonaného dokazovania súdy konštatovali, že aj napriek podozreniu žalobcu, že zrejme trpí chorobou z povolania, ktorá však bola jednoznačne potvrdená (priznaná) až po skončení pracovného pomeru, žalobca so žalovanou dobrovoľne uzavrel dohodu o skončení pracovného pomeru, v ktorej nie je uvedený žiadny dôvod skončenia jeho pracovného pomeru, resp. je v nej uvedený, čo nie je dôvodom skončenia pracovného pomeru, a na základe uvedeného odvolací súd ďalej uviedol, že nárok na zaplatenie odstupného vo výške 10-násobku priemerného platu pri skončení pracovného pomeru dohodou, nespôsobuje samotná existencia choroby z povolania (ktorá v zásade nie je sporná), ale dôvod skončenia pracovného pomeru, určený zhodným prejavom vôle oboch účastníkov právneho úkonu, pričom v danom spore nemohol odvolací súd konštatovať, že pracovný pomer na základe dohody účastníkov skončil z dôvodu, že zamestnanec nesmie vykonávať prácu pre chorobu z povolania, a preto odvolací súd uzavrel, že žalobcovi ako zamestnancovi nevznikol nárok na zaplatenie 10-násobku jeho mesačného zárobku z titulu odstupného. Dovolací súd k tomu poznamenáva, že pokiaľ súd na základe výsledkov dokazovania zistil, že v riadne uzatvorenej dohode o skončení pracovného pomeru neboli uvedené žiadne dôvody, ktoré by podmienovali vznik nároku na odstupné podľa § 76 ods. 2 Zákonníka práce, rieši aj skutkové otázky. Výsledkom tejto činnosti súdu sú aj skutkové zistenia a z nich vyvedené aj skutkové (nie len právne) závery súdu. Hodnotiaci skutkový záver súdu, ktorý tvorí podstatu tohto výsledku, nepredstavuje právne posúdenie. Tento skutkový záver súdov nemožno v dovolacom konaní úspešne spochybniť - dovolací súd je totiž viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 C.s.p.), a to aj vtedy, keď je v dovolaní spochybňovaný (aj) skutkový stav zistený odvolacím súdom. Najvyšší súd preto v danom dovolacom konaní vychádzal zo skutkového zistenia odvolacieho súdu, že žalobca so žalovanou dobrovoľne uzavrel dohodu o skončení pracovného pomeru bez uvedenia dôvodov tohto skončenia. V prípade, ak sa žalobca domáha právneho posúdenia ním označenej právnej otázky, de facto sa domáha opätovného právneho posúdenia ním tvrdeného skutkového stavu v jeho prospech. Možno uzavrieť, že dovolateľ tak nevymedzil právnu otázku zákonom predpokladaným spôsobom. Z týchto dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že žalobca v tejto časti dovolania nedôvodne tvrdí, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

25. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. odmietol podľa § 447 písm. f/ C.s.p. ako neodôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

26. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.